

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว ! ฟังธรรมนะ โยมมาใหม่เวลาฟังเรานี้ มันก็แบบว่ารู้สึกว่าจะแรง แต่โยมที่เขา มาหาเรานี้ ๒๐-๓๐ ปีแล้วนี่ เวลาเขามาแล้วเขาต้องการสิ่งใดเพื่อเป็นกำลังใจ เวลาเรามา จากบ้านจากเรือน เรามีแต่ความทุกข์ความยากในหัวใจมันบีบคั้นมา มาฟังธรรม.. ฟัง ธรรมเพื่อมาเคาะให้สะเทือน ให้สิ่งที่มันเกาะหัวใจนี้ ให้มันปล่อยางบ้าง ให้เราได้ หายใจได้สะดวกสบายบ้าง

ฉะนั้นเวลาฟังธรรมนี้ มันต้องสะเทือนหัวใจ เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์นะ เวลา หลวงตาท่านเทศน์พระ บอกเลยนะ “ถ้าใครฟังแล้วไม่สะเทือนใจ คนนั้นภาวนาไม่ได้ หรอก ! เพราะมันไม่ได้ปรับปรุงตัวเอง” แต่ถ้าใครปรับปรุงตัวเอง มันสะเทือนหัวใจนะ สะเทือนหัวใจเรานี้ เราจะทำอย่างไร เราจะสู้หรือไม่สู้ เห็นไหม

เวลาหลวงตาท่านไปอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านบอกเลย ท่านเรียนจนเป็นมหานะ มหานี้มันเข้าใจพระไตรปิฎกหมดละ มันแต่งพระไตรปิฎกก็ได้ เพราะมันเขียนบาลีได้ มันก็มีความสงสัยว่านิพพานมีจริงหรือเปล่า.. ในตำราบอกว่ามีจริง

เวลาไปฟังหลวงปู่มันนะ “นิพพานไม่ได้อยู่ในอากาศ นิพพานไม่ได้อยู่ในอะไร เลย นิพพานไม่ได้อยู่ในร่างกาย นิพพานไม่ได้อยู่ในอะไรเลย แต่อยู่ในหัวใจของสัตว์ โลก !” พอท่านฟังแล้ว “ท่านลงใจ” เพราะท่านเป็นมหา ท่านศึกษาทางวิชาการมา หมดแล้ว

ท่านถามตัวท่านเองเห็นไหม “นี่ที่สงสัยๆ อยู่ เราบอกเลยนะ ถ้ามีใครแก้ความ สงสัยเราได้ เราจะทุ่มทั้งชีวิตเลย บัดนี้ ! หลวงปู่มันท่านได้เคลียร์ในหัวใจเราหมดแล้ว เราจะสู้หรือไม่สู้ !!” เห็นไหม ท่านบอกว่าเอาตายเข้าแลกเลย เราจะสู้หรือไม่สู้ ! ถ้าเราสู้ เราจะไปสู่ความจริง

อันนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อธรรมมันเป็นความจริง ถ้าธรรมมันเป็นจริงเห็นใหม่ ของจริงมันจะเข้าสู่ของจริง เราแสวงหาของจริงกันอยู่เราไปหาของจริง ถ้าของจริงมันจะชักเราไปสู่ความเป็นจริง แต่ถ้าของไม่จริงละ ของไม่จริงมันจะชักสู่ที่ไหนละ ของไม่จริงคืออะไร

ของไม่จริง คุณอาหารที่โยมเอามาถวายอยู่ทุกวันนี้ มันประกอบไปด้วยอะไร ภาชนะที่บรรจุภัณฑ์มันมานี่ กินไม่ได้สักอย่างเลย แต่เขาเอาสิ่งที่บรรจุมาใส่

“ธรรมและวินัย !” มันเป็นวิธีการเข้าสู่ธรรม แต่ถ้าเป็นความปลอมนี้ มันคิดว่าบรรจุภัณฑ์นี้ กระดาษนี้ก็กินได้ เอากระดาษไปกินกันนะ เอาถุงพลาสติกไปกินกันนะ อาหารเททิ้ง คนนั่นแคะถุงเลย เทอาหารทิ้ง จะกินถุง มันบอกถุงนี่ดี ถุงนี้กินแล้วจะให้ผลประโยชน์กับร่างกายมาก แต่ไม่รู้จักอาหารใจ

นี่ไง ถ้าความไม่จริง.. ไม่จริงนี่..มัน ไปคิดเห็นใหม่ ธรรมและวินัยนี้ใครศึกษาใครปฏิบัติ แล้วจะเข้าใจว่าในพระไตรปิฎกบอกว่านิพพาน.. นิพพานคืออะไร ไม่ได้อธิบายถึงนิพพานเลย แต่ในพระไตรปิฎกจะอธิบายถึงวิธีการเยอะมาก วิธีการเข้าไปสู่เป้าหมายนะ แล้วโลกเอาวิธีการนั้นไปส่องกล้องกัน

เอาถุงกระดาษนะ เขาบรรจุเห็นใหม่ คุณกระดาษนี้มันห่ออาหารมา ถ้าเอาอาหารนั้นไปวิเคราะห์วิจัย มันจะได้ประโยชน์มาก มันเอากระดาษ เขาบรรจุภัณฑ์ไปส่องกล้องกัน เอ.. กระดาษนี้กินแล้วจะมีคุณค่ากับร่างกายไหมหนอ กระดาษนี้กินเข้าไปแล้วกระเพาะมันจะย่อยได้หรือไม่ได้นะ แล้วมันก็เถียงกัน..เถียงกันอยู่อย่างนั้น พอเถียงกันแล้วก็ไม่จบ

แต่ถ้าผู้รู้จริงเห็นใหม่ หลวงปู่มั่น เวลาท่านสอนหลวงตา “ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐมาก เชิดชูไว้บนศีรษะ ธรรมและวินัยนี้ เราเชิดชูไว้ด้วยความเคารพนบถนอบ แล้วสิ่งที่ศึกษามานี้ ให้เก็บไว้ก่อน !.. ให้เก็บไว้ก่อน ! ถ้าไม่เก็บไว้ก่อนนะ เวลาปฏิบัติมันจะเตะ มันจะถีบกัน”

คำว่า เตะถีบนะ ! ข้อเท็จจริง.. เรานั่งสมาธิ เราพยายามปฏิบัติสิ เวลาปฏิบัติขึ้นมา เราจะมีความรู้สิ่งใดบ้างเกิดขึ้นมา เราก็สงสัย เอ.. พระไตรปิฎกว่าอย่างนั้นนะ นี่

พอมันปล่อยอย่างนี้เป็นพระอรหันต์แล้วนะ พระอรหันต์มันจะว่างอย่างนั้นนะ นี่คือว่าจะจริง.. จะจริงคือจิตมันจะเป็นไป เราก็สงสัย เราก็เอาวิชาการมาเปรียบเทียบ มันตะถิบกันอย่างไร

ความเป็นจริงมันเข้าจริงไม่ได้ คูลิ คูนักกีฬา หรือผู้ฝึกหัดงานใหม่ การทำงานนั้นจะมีความผิดพลาดไปตลอดเส้นทางการทำงาน ผู้ที่ชำนาญการ หรือผู้ที่ทำงานเสร็จแล้วงานของเขานี้ หลับตาทำได้เลย เพราะเขามีความชำนาญมาก

จิตผู้ฝึกหัดใหม่ จิตผู้ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ การกระทำมันต้องมีความผิดพลาดเป็นธรรมดา ความจะเข้าสมาธิมันก็เข้าไม่ได้หรอก มันเข้าไปจุ่มๆ แล้วก็เข้าสมาธิไม่ได้ ปัญญามันจะเกิดมันก็สงสัยนะ สงสัยว่า เฮ้ย.. ปัญญาเราคิด อู้อู.. ทางวิชาการนะ มันมีสถิติ มันมีข้อมูล มันมีการเปรียบเทียบนะ

แล้วปัญญามันฆ่ากิเลส มันจะลอยมาจากฟ้า อู้อู.. ตกใจนะ มันไม่กล้าคิด ไม่กล้าทำหรอก ! มันไม่กล้าเข้าไปสู่สัจจะความจริงหรอก ! พอไม่กล้าสู่สัจจะความจริง มันก็เอาไปเทียบพระไตรปิฎกเลยนะ อ้อ.. พระไตรปิฎกกว่าอย่างนั้นนะ อ้อ.. มีความตกใจอย่างนี้พระอรหันต์นะ เวลาจิตมันวิเคราะห์วิชัยมันมีความรับรู้ที่ เออเนี่ย.. ธรรมะเป็นอย่างนี้ นี่ไง นี่ !

แต่ครูบาอาจารย์เราท่านเป็นนะ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติมาก่อน แล้วท่านรู้ คนปฏิบัติมามันจะรู้เลยว่า.. เราขับรถจากกรุงเทพฯมาถึงที่นี่ เราจะผ่านสิ่งใดมาบ้าง คนที่ผ่านมา บางคนข้างหน้ามีอุบัติเหตุ รถติดเป็นแถวเลย มาที่นี่ก็มาไม่ทัน คนที่มาก่อนหน้านั้นถนนจะโล่งเลย เพราะเขามาได้เห็นใหม่ คนที่มาทีหลังก็ถึงมาไม่ทัน

นี่ผู้ที่ปฏิบัติ เราผ่านเส้นทางนี้ทุกวัน เส้นทางนี้ผ่านทุกวันเลย เดี่ยวมีอุบัติเหตุ เดี่ยวเขาจะซ่อมถนน ประเดี๋ยวรถมันจะติด บางวันถนน โล่งหมดเลย การปฏิบัติของคนเป็นอย่างนี้ มันแตกต่างหลากหลาย มาถนนเส้นเดียวกัน มาตอนเวลาเร่งด่วน รถติดหมดเลย เวลามาตอนปกติ ถนน โล่งหมดเลย เห็นใหม่ มันแตกต่างกันอย่างไร

แต่พระไตรปิฎก เป็นอย่างนั้น.. เป็นอย่างนั้น.. เป็นอย่างนั้น.. รถติดก็คือรถติดอะ
ก็ชาติก็รถติดอยู่อย่างนั้น มันจะติดได้อย่างไร เขาจะกลับบ้านเขา เขาไม่ต้องติดอยู่บน
ถนนหรอก เขาจะกลับบ้านใครบ้านมัน

การกระทำของมันเป็นแบบนี้เห็นไหม การกระทำอย่างนี้ซื้อเท็จจริง ฉะนั้นเวลา
ปฏิบัติมันมีอยู่อันเดียวเท่านั้นละ “เป็น” หรือ “ไม่เป็น” ไม่เป็นพูดผิดหมด ..! เป็นพูด
ถูกหมด ..! พูดคำเดียวกันนะ แต่พูดผิดหมดเลย เพราะมันไม่มีที่มาที่ไป

มันเหมือนถึงเวลา มันก็อบปี้มานี้ มันไม่มีเหตุมีผล แต่เอกสารว่ามันจะสำเร็จ
ขึ้นมา เราต้องร่างมา มันต้องมีที่มาที่ไป นี่กล่าวถึงเหตุใด เอกสารนี้เพราะอะไร ทำแล้ว
จบขบวนการเป็นอย่างไร แต่มันก็อบปี้มา มันได้ตัวอักษรมาแต่มันไม่รู้เรื่องอะไรเลย

นี่ความจริงและความปลอม ! เรามาวัดมาวาแล้วนี่ เราจะมาฟังธรรมเพื่อเตือน
หัวใจของเรา เพื่อเตือนสติของเรา เตือนสติตั้งของเราขึ้นมา แล้วเราให้มีสติขึ้นมา เรา
เทียบเคียงของเราขึ้นมา เราหวังนะ ทุกคนเวลามานี้ ทุกคนบอกว่าประพาศปฏิบัติมา คน
ที่ประพาศปฏิบัติมานี้ มันต้องมีความเข้าใจ

เวลาชุดงควัตรต่างๆ บอกว่าลูกศิษย์พระป่า.. พระป่า.. ยิ่งบอกวามาจากบ้านตาดนี้
พอใครบอกวามาจากบ้านตาดนี้ เราจะหวังทันทีเลยว่า คนผ่านครูบาอาจารย์มาแล้วนี่ มัน
จะรู้ถูกรู้ผิด เห็นไหม

เวลาฝึกข้อวัตร เวลาหลวงปู่มันท่านบอก พระที่อยู่กับท่านนะ ท่านบอก.. หลวง
ตานะท่านพรรษามากแล้ว ๑๐ กว่าพรรษา ตอนนั้น ๑๕-๑๖ พรรษาได้แล้ว นี่พระบวช
เข้ามาที่พรรษา ๑ พรรษา ๒ พรรษา ๕ พรรษา ๖ นี่มันมีไช้ใหม่ ท่านบอกว่า “มหา ! ใ้
พวกพรรษาอ่อนๆ มันเข้ามาฝึกข้อวัตร ใ้มันมาฝึกข้อวัตรไว้ มันจะได้มีข้อวัตรติด
หัวมันไป”

คำว่าข้อวัตรติดหัว.. เราเข้าไปทำแล้วเราเป็นไช้ใหม่ เราทำงานเป็น เรารู้ระเบียบ
ไช้ใหม่ สิ่งใดควรหรือไม่ควรเห็นไหม สิ่งนี้เราทำแล้วนี่ สิทธิเราได้หรือไม่ได้นี้ สิ่งนี้มัน
ฝึกไป ถ้ามันฝึกไปเห็นไหม เวลาใครมาบอก บ้านตาด.. บ้านตาด.. เราก็มองอย่างนี้ หวัง

ว่ามาจากบ้านตาด ! หวังว่าเป็นลูกศิษย์กรรมฐาน ! ถ้าลูกศิษย์กรรมฐานนี้มันต้องรู้
ระเบียบสิ อะไรเป็นระเบียบควรและไม่ควร เพราะเราเป็นลูกศิษย์กรรมฐาน

แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธนะ ชาวพุทธนี้มันห่างไกลจากศาสนา ชาวพุทธที่เป็น
ชาวบ้าน เขาจะไม่รู้อะไรเลย พอเขาไม่รู้อะไรเลย เขาเข้ามาวัดนะ เขามาวัด โอ๊ย.. ที่นี้
ไม่ใช่วัดหรอก ที่นี้เป็นสวนของเอกชน ไม่เห็นมีเครื่องหมายอะไรบอกว่าเป็นวัดเลย ไม่มี
โบสถ์ ไม่มีวิหาร สิ่งใดๆ เลย นี่เขาไปมองตรงนั้น มองศาสนวัตถุไป ไม่ได้มองศาสน
ธรรม !

เวลามีคนไปหาหลวงตานะ หลวงตาบอกว่า “ให้ไปเดินคูวัด.. ไปเดินคูวัด”

แล้วกลับมาถามว่า “เห็นวัดไหม”

“ไม่เห็น เห็นต้นมะพร้าว เห็นต้นสัก” “ไม่เห็นข้อวัตรไง วัดคืออะไร วัด ค.เด็ก นะ
วัตถุ แต่ถ้าวัตรปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัตินี้ะวัตร !

แล้วข้อวัตรปฏิบัติ คฤติ คฤภิกษุติ ภิกษุก็เจียบสังค ไปไหนเขาต้องการความสงบ
ของเขา เขารู้นะ คนที่รู้เห็นไหม รู้จบขบวนการแล้วสูงสุด คฤติ สูงสุดน้อมลงสู่ดิน ..
สูงสุดสู่สามัญ .. สูงสุดรู้ขบวนการทั้งหมดแล้ว เหมือนไม่รู้อะไรเลย แต่รู้หมดเลย !

...ไอ้คนที่มาพรั่าๆๆ นั้นนะ อันนั้นไม่รู้อะไรเลย !!

เวลามานะ โอ๊ย.. ที่นี้เจียบนะ ที่นี้สังคมากเลย มันนะตัวทำลาย ! มันนะตัวทำลาย
ความสงบ เพราะมันพุดขึ้นมาเสียงหนวกหูแล้ว แต่คนที่มาเขาสังคนะ เขาพอใจ ไอ้บอก
อูย.. ที่นี้ดีมากเลย โอ้โฮ.. ที่นี้มันสังคนะ โอ๊ย.. พระที่นี้ดีมากเลย มิ่งนี้ตัวหนวกหู ! มิ่งนะ
ตัวทำลายความสงบเขาแล้ว !

แต่ถ้าคนที่เขาเห็นความสงบสังค แล้วเขาดีใจ เขาเก็บไว้ในใจ ที่นี้สิ่งที่เราหวัง
เวลามาจากครูบาอาจารย์นี้มันต้องรู้ ต้องเป็น แต่กว่าจะรู้จะเป็น แล้วเราผ่านจากอาจารย์
อะไรมาละ คฤติ อย่างชุดงควัตรนี้ ชุดงควัตร.. เวลาเห็นไหม ชุดงควัตรเพื่ออะไร

นี่แล้วคิดทางโลกเห็นไหม ชุดงควัตรให้มันยุ่งไข้ไหม นี่ก็รับๆ ไปก็หมดเรื่อง คน
มักง่าย ! คนมักง่าย ! คนเห็นแก่ตัว ! คนคิดอะไรเอาความสะดวกสบาย กิเลสทั้งนั้น !!

เห็นแก่ตัว !! เอาแต่ความสะดวกสบายของตัวเอง !! ทำสิ่งใดเพื่อเป็นการขัดเกลาจิตใจ มันไม่พอใจ !

การชดงค์วัตร ! เราชดงค์นี้เพราะอะไร เพราะเรามีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ทำให้เป็นที่เชื่อถือศรัทธาของเขา เขาก็มีความเชื่อถือศรัทธา.. ความศรัทธา ความเชื่อถือนั่นนะ มันเอาทุกอย่างที่เรามีความพอใจมาถวายพระได้หมดเลย

แต่ถ้าเขาไม่เชื่อถือศรัทธาละ ชดงค์วัตรในป่านะ เราชดงค์มานะ อยู่ทางอีสานนะ มันก็ได้ฝึกซ้อมห่อใบตองเท่านั้นละ บิณฑบาตมีข้าวเหนียวกับฝึกซ้อมห่อใบตอง มีแจ่วชนิดน้อย เท่านั้นเอง ! มีเท่านั้น เพราะเราชดงค์วัตร แต่สิ่งนั้นแล้วเราพอใจไหมละ

พอชดงค์เห็นใหม่ ครูบาอาจารย์ท่านชดงค์ขึ้นมา นี่ สิ่งใดตกบาตร ในพระไตรปิฎกเห็นใหม่ เวลาพระจะออกบิณฑบาต วันนี้จะได้อะไรมา นี่ตัวเองยังไม่ได้บิณฑบาตเลย กิเลสมันกินไป ๒-๓ คำแล้ว ท่านเลยไม่ไปเห็นใหม่

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราชดงค์เราก็อยากได้สิ่งนั้น อยากได้สิ่งนี้ ได้สิ่งใดมันไม่ได้สมความปรารถนาหรอก.. มันไม่ได้สมความปรารถนาของเรา เว้นไว้แต่คนปฏิบัติดีเห็นใหม่

คูสิ คูอย่างพระสารีบุตร เป็นโรคปวดท้อง พระโมคคัลลานะไปเยี่ยม..

“นี่มันเป็นเพราะเหตุใดละ”

“นี่มันเป็นโรคปวดท้อง โรคนี้เป็นโรคประจำตัว”

“แล้วมันหายเพราะอะไร”

“หายเพราะยาคุลย์” ยาคุลย์.. ยาคุลย์ตอนเช้าไง พระโมคคัลลานะก็คลใจเทวดา เทวดาก็คลใจฤๅษี คลใจญาติโยม

ญาติโยม ตอนเช้าขึ้นมาก็ทำยาคุลย์ใส่บาตรพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะก็เอามาถวายพระสารีบุตร พระสารีบุตรไม่ยอมฉัน บอกว่า“มันได้มาด้วยความทุจริต มัน

ไม่สุจริต มันไม่ได้มาด้วยเจตนาของเขา” มันได้มาเพราะพระโมคคัลลานะเป็น
สหธรรมิก เป็นเพื่อน เป็นผู้สนิทกับพระสารีบุตร ด้วยความอยากช่วยเพื่อนเห็นใหม่

ไม่ได้ทำเองนะ คลใจเทวดา เทวดาก็คลใจคฤหัสถ์ คลใจคนใส่บาตรว่า พรุ่งนี้
อยากจะทำยาคุลย์ถวายพระ แล้วพระโมคคัลลานะก็ไปบิณฑบาต พอบิณฑบาตได้สิ่งนั้น
มาก็นำมาถวายพระสารีบุตร พระสารีบุตรท่านป่วย ท่านเป็นโรคท้องเสีย ท่านต้องได้
ยาคุลย์ ท่านบอกว่า “ท่านฉันไม่ได้ มันได้มาด้วยความทุจริต มันไม่ได้ด้วยความสุจริต”

ถ้าด้วยความสุจริต คือเขาตั้งใจของเขา บุญกุศลของเขา ปฏิภาณ มันด้วยความ
สะอาดบริสุทธิ์เห็นใหม่ นี่ภิกขาจาร นี่ขนาดว่าบิณฑบาตมานะ แต่เพราะว่ามีการคลใจ มี
การชักนำ มีการโน้มนำ ไม่ฉัน.. ไม่ทำ.. ไม่เอา.. นี้ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ของผู้เป็น
ธรรมนะ แต่ถ้าไม่เป็นธรรมนะ มันเป็นการจัดฉาก มันเป็นการจัดฉากทั้งนั้น มันเป็น
เรื่องของโลกๆ ทั้งนั้น

นี่เรื่องของสังกมณะ โลกเป็นโลก นี้พูดถึงธรรม ถ้าทำด้วยความสะอาดบริสุทธิ์
ของเราเพื่อหัวใจของเรา ใจเราทุกขร้อนมาพอแรงแล้ว เรื่องของโลกมันเป็นอย่างนี้ โลก
ธรรม ๘ เป็นธรรมะเก่าแก่ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ นินทาสรรเสริญมีมาเก่าแก่

ฉะนั้น เราจะทำคุณงามความดีของเรา เราจะมีจุดยืนของเรา โลกธรรม ๘ ถ้าเขา
เข้าใจผิด เขาจะนิทานมันก็เรื่องของเขา ความจริงก็คือเป็นข้อเท็จจริงของเรา แต่เขาจะ
สรรเสริญขนาดไหน มันก็เป็นเรื่องของเขา เขาเข้าใจผิด เขาจะสรรเสริญเรามากกว่า
ข้อเท็จจริงก็ได้

ฉะนั้น เขาจะสรรเสริญ เขาจะนิทาน มันอยู่ที่หัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรามี
แล้วนะ เราเข้าใจธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะซึ่งใจมาก ซึ่งใจ
เพราะเรารักษาใจของเรา อย่างอื่นมันเป็นเครื่องอาศัย อยู่กับโลกโดยไม่ติดโลกเห็นใหม่
แต่เราอยู่กับโลก อาศัยโลกไปก่อน อาศัยโลกเพื่อเราจะว่ายนน้ำเข้าฝั่งให้ได้ เพื่อความเป็น
ประโยชน์กับเรา.. เพื่อประโยชน์กับเรานะ เอวัง